

Jézus, a megígért Fiú

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 24:16-17; Ézsaiás 2:2-3; 44:24; Lukács 1:31-32; Zsidók 1:1-5, 10

„...ezekben a végső időkben a Fiú által szölt hozzánk, akit mindennek örökösévé tett, aki által a világot teremtette. Ő Isten dicsőségének kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget, aki miután minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbára ült” (Zsid 1:2-3, RÚF).

Isten „magot”, egy Fiút ígért Ádámnak és Évának egyből a bűnbeesésük után, aki majd megszabadítja őket az ellenségtől, visszaszerzi az elvesztett örökséget és beteljesíti azt a célt, amiért megteremtette őket (1Móz 3:15). Ez a Fiú egyszerre képviseli és megszabadítja őket azzal, hogy a helyükre lép és végleg elpusztítja a kígyót.

„Amikor Ádám és Éva első ízben hallották az ígéretet, annak gyors bekövetkezését várták. Örömmel fogadták elsőszülött fiukat, remélve, hogy ő lesz a Szabadító. Az ígéret teljeseése azonban késett” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 23. o.). Ezt az ígéretet Isten később Ábrahámnak is megerősítette. Megfogadta neki, hogy lesz egy „magva”, egy Fia, akin keresztül megáldja majd a föld minden nemzetségét (1Móz 22:16-18; Gal 3:16). Ugyanezt tette Dávid esetében is. Megígérte neki, hogy a sajátjának fogadja majd az utódját, aki a föld összes királyának jogos uralkodója lesz (2Sám 7:12-14; Zsolt 89:28-30). Azonban talán sem Ádám és Éva, sem Ábrahám, sem Dávid nem képzelte, hogy a Szabadító Fiú maga Isten lesz majd.

„EZEK BEN A VÉGSŐ IDŐKBEN”

Amint *A zsidókhoz írt levél* első bekezdéséből kitűnik, Pál hitte, hogy „*a végső időkben*” él. A Szentírás két külön kifejezéssel is utal a jövőre. A próféták az „utolsó napok” kifejezést használták, amikor általánosságban szóltak a jövőről (pl. 5Móz 4:30-31; Jer 23:20). Dániel próféta egy másik szófordulatot alkalmazott, ő a „végső időknek” nevezte a földi történelem utolsó napjait (Dán 8:17; 12:4).

Olvassuk el 4Móz 24:14-19 és Ézs 2:2-3 szakaszait! Mit ígért Isten, mit tesz majd a népeért „az utolsó időkben”?

Számos ószövetségi próféta jelentette már ki, hogy Isten „*az utolsó időkben*” olyan Királyt támaszt, aki elpusztítja a népe ellenségeit (pl. 4Móz 24:14-19) és Izraelhez vezeti majd a nemzeteket (pl. Ézs 2:2-3). Pál azt mondja, hogy ezek az ígéretek Jézusban teljesedtek be. Ő legyőzte Sátánt és magához hívja a népeket (Jn 12:32; Kol 2:15). Ebben az értelemben már elkezdődtek az „*utolsó napok*”, mert Jézus beteljesítette Isten ígéréteit.

Lelki elődeink hitben haltak meg, „távrolról” figyelték az ígéreteket és örvendtek azoknak, de nem részesülhettek bennük. Mi viszont már láttuk, amint ezek beteljesedtek Jézusban.

Gondolkodjunk el egy pillanatra Isten ígéréteiről és Jézusról! Az Atya megígérte, hogy feltámasztja a gyermekeit (1Thessz 4:15-16). Az a nagyszerű hír, hogy Jézus feltámasztásával már megkezdte a gyermekei feltámasztását (Mt 27:51-53; 1Kor 15:20). Az Atya új teremtést is ígért (Ézs 65:17). Azzal kezdi teljesíteni az ígérését, hogy új lelki életet teremt bennünk (2Kor 5:17; Gal 6:15). Megfogadta, hogy megalapítja örök országát (Dán 2:44), amit úgy vezetett be, hogy megszabadított minket Sátán hatalmából és Jézust tette uralkodónkká (Mt 12:28-30; Lk 10:18-20). Ám ez csupán a kezdet, és amit az Atya megkezdett Jézus első eljövetelekor, azt be is fogja fejezni a másodikkal.

Nézzünk azokra az ígéretekre, amelyeket Isten már beteljesített a múltban! Hogyan segíthet ez bízni benne azokkal kapcsolatban, amelyek még nem teljesedtek?

ISTEN A FIA ÁLTAL SZÓLT HOZZÁNK

Olvassuk el Zsid 1:1-4 részét! Mi a központi gondolata ezeknek a verseknek?

Zsid 1:1-4 szakasza csupán egyetlen mondat az eredeti görögben, és szokták mondani, hogy retorikájának művésziessége szempontjából ez a legszebb rész az egész Újszövetségben. Fő mondanivalója, hogy Isten a Fia, Jézus által szólt hozzánk.

Az 1. századi zsidók úgy érezték, hogy már hosszú ideje nem hallatszott Isten szava. Az írott isteni Ige utolsó kijelentését négy évszázaddal azelőtt, Malakiás próféta, illetve Ezdrás és Nehémiás szolgálata révén kapták. Ekkor azonban Jézus által újból szólt hozzájuk Isten.

Ám a Jézus általi kinyilatkoztatás felsőbbrendű volt a prófétákénál, mivel Ő hatalmasabb. Ő maga Isten, aki teremtette a mennyet és a földet, aki uralodik a világegyetem felett. Pál számára egyáltalán nem kérdéses Krisztus istensége, számára az a kiindulópont.

Továbbá Pál szerint az Ószövetség Isten Szava. Ugyanaz az Isten, aki szólt a múltban, a jelenkorban is szól. Az Ószövetség az Ő akaratának igaz ismeretét közölte.

Csakhogy egyedül akkor lehetett annak teljesebb jelentését megérteni, amikor a Fiú a földre jött. Az író gondolatmenete szerint az Atyának a Fiú általi kinyilatkoztatása volt a nyitja annak, hogy megérthessük az Ószövetség valódi kiterjedését, mint ahogy egy kirakós dobozán levő kép mutatja meg, hol van minden egyes darab megfelelő helye. Jézus világította meg az Ószövetség oly sok szakaszát.

Azért jött, hogy a Képviselőnk és a Szabadítónk legyen. Átvesszi a helyünket a harcban és legyőzi a kígyót. *A zsidókhöz írt levélben* Ő a hívők „út-nyitója”, avagy fejedelme (Zsid 2:10; 6:20). Értünk harcol és minket képvisel. Ez azt is jelenti, hogy az Atya értünk is meg akarja azt tenni, amit Jézusért, a Képviselőnkért tett. Aki a jobbára ültette, felmagasztalta Jézust, azt szeretné, ha mi is ott ülnénk mellette a trónon (Jel 3:21). Nemcsak Krisztus szavai számítanak Isten üzenetének, hanem mindaz, amit a pillanatnyi és örök érdekünkben az Atya tett rajta keresztül és vele.

Gondoljuk végig, mit jelent az, hogy Jézus – Isten – lejött erre a földre! Miért kelt komoly reménységet bennünk ez az igazság?

ISTEN „DICSŐSÉGÉNEK VISSZATÜKRÖZŐDÉSE”

Olvassuk el Zsid 1:2-4 verseit! Mi mindent tanít nekünk ez az igeszakasz Jézusról?

Ebben a szakaszban arra a részre összpontosítunk, ami szerint Jézus az Isten „dicsőségének visszatükröződése, és az ő valóságának képmása” (Zsid 1:3).

Olvassuk el 2Móz 24:16-17, Zsolt 4:7, 36:10 és 89:16 verseit! Hogyan segítenek ezek az igeszakaszok megérteni azt, hogy mi Isten dicsősége?

Isten dicsősége az Ószövetségben a népe között való jelenlétére utalt (2Móz 16:7; 24:16-17; 3Móz 9:23; 4Móz 14:10), amihez gyakran kapcsolódott világosság vagy ragyogás.

A Szentírás tanítása szerint Jézus a világosság, aki eljött a világba, hogy bemutassa Isten dicsőségét (Jn 1:6-9, 14-18; 2Kor 4:6; Zsid 1:3). Gondoljunk például arra, hogyan jelent meg a megdicsőülés hegyén! „*És szemük láttára elváltozott: arca fénylett, mint a nap, ruhája pedig fehéren ragyogott, mint a világosság*” (Mt 17:2, RÚF).

Ahogy a napot sem lehet másképp érzékelni, csak fényének ragyogásán keresztül, ugyanúgy Istent is Jézus által ismerhetjük meg. A mi szemszögünkől nézve Ők ketten egyek. Az Úr dicsősége maga a világosság, és nincs különbség Isten és Jézus lénye és jelleme között, pont úgy, ahogy a fény és annak ragyogása sem különböztethető meg.

A zsidókhöz írt levél azt is említi még, hogy Jézus az Atya „valóságának képmása” (Zsid 1:3). A metafora lényege, hogy tökéletes megfelelés van az Atya és a Fiú személye – avagy esszenciája – között. Figyeljünk fel arra, hogy az ember Isten képmását hordozza magában, de az Ő lényét nem (1Móz 1:26). A Fiú azonban ugyanolyan, mint az Atya. Nem csoda, hogy Jézus azt mondta: „*aki engem látott, látta az Atyát*” (Jn 14:9).

Miért olyan jó hír, hogy Jézus bemutatja az Atya jellemét és dicsőségét? Mit mond el az Atyáról?

AKI ÁLTAL A VILÁGMINDENSÉGET TEREMTETTE

A zsidókhöz írt levél megerősíti, hogy Isten Jézus „által” alkotta a világot, aki hatalmas szavával tartja azt fenn.

Olvassuk el Neh 9:6, Ézs 44:24 és 45:18 verseit! Az Ószövetségben az Úr kijelentette, hogy „egyedül” teremtette a földet, illetve Ő „egyedül az Úr”. Hogyan egyeztethetjük össze ezt olyan újszövetségi állításokkal, amelyek szerint Isten a világegyetemet Jézus „által” teremtette (Zsid 1:2-3)?

Egyesek úgy vélik, hogy Jézus csupán az eszköz volt, akin keresztül Isten teremtett. Ez azonban nem lehetséges. Először is Pál azt írja, hogy Krisztus az Úr, aki a világot alkotta, nem csupán segédkezett benne. Zsid 1:10 versében az áll, hogy Jézus az Úr, aki teremtette a földet és az eget, rá vonatkoztatja Pál azt, amit Zsolt 102:26-28 mond az Úrról (Jahvéről), mint Teremtőről. Másodszor pedig Zsid 2:10 versében az áll, hogy az Atya „által” alkotta az Úr a világegyetemet. (Pontosan ugyanezt a kifejezést alkalmazza Jézusra Zsid 1:2 verse.) Az Atya teremtett és Jézus teremtett (Zsid 1:2, 10; 2:10). Az Atya és a Fiú között tökéletes a megegyezés célban és tevékenységben is. Ez a Szentháromság titkának része. Jézus is teremtett és Isten is teremtett, de csak egy Teremtő van – vagyis Jézus Isten. Zsid 4:13 verse továbbá azt mutatja, hogy Jézus egyben Bíró is. Az uralkodásra és ítélkezésre való hatalma abból ered, hogy mindent Isten teremtett és Ő tartja fenn a világmindenséget (Ézs 44:24-28).

Kol 1:17 és Zsid 1:3 versei megerősítik, hogy a világegyetemet is Jézus tartja fenn. Ez a tevékenysége minden bizonnyal magában foglalja a vezetés, irányítás gondolatát. A görög *pheron* (fenntartani, hordozni) kifejezést használták arra, amikor a szél hajtotta a csónakot (ApCsel 27:15, 17), vagy amikor Isten vezette a prófétákat (2Pt 1:21). Krisztus tehát a szó valós értelmében nemcsak megalkotott, hanem életben is tart bennünket. Minden lélegzetvételünk, szívdobbanásunk, létezésünk minden egyes pillanata benne rejlik, Ő az alapja minden létezőnek.

Keressük ki ApCsel 17:28 versét! Mit mond ez az ige Jézusról és a hatalmáról? Gondoljuk ezután végig: mi minden következik abból, hogy Jézus volt az is, aki meghalt a kereszten a bűneinkért? Mit árul el ez az igazság Urunk önmegtágadó jelleméről?

„MA SZÜLTELEK TÉGED”

Zsid 1:5 versében az Atya szavait olvashatjuk, amelyeket a Fiúnak mondott: „*én fiam vagy te, én ma szültelek téged*”. Mit jelent az, hogy az Atya „szülte” Jézust, és mikor történt ez? Ez azt mutatná, hogy Isten teremtette meg Jézust egyszer régen, ahogyan azt némelyek hiszik?

Olvassuk el 2Sám 7:12-14, Zsolt 2:7, Lk 1:31-32 és Zsid 1:5 verseit! A zsidókhöz írt levélben Pál a Dávidnak adott melyik ígéretet vonatkoztatta Jézusra?

Jézust abban az értelemben nemzette Isten, hogy a *megígért uralkodóként*, Dávid fiaként fogadta Őt el. Az uralkodó Isten által történő örökbe fogadásának gondolata megszokott volt a görög-római világban és Keleten. Legitimációt és hatalmat biztosított neki az ország fölött.

Isten ugyanakkor megígérte Dávidnak, hogy az Ő Fia lesz a nemzetek törvényes uralkodója. A sajátjaként „fogadja örökbe” Dávid fiát. Az Úr pártfogoltja és örököse lesz e folyamat által a Dávid házából származó Király. A szövetség Jézusban, Dávid Fiában teljeseedik. Isten legyőzi az ellenségeit és a népeket adja neki örökségül (Zsolt 2:7-8; 89:28).

Amint ApCsel 13:32-33 és Róm 1:3-4 szakaszaiban olvashatjuk, Isten nyilvánította, hogy Jézus a Fia. Krisztus keresztsége és megdicsőülése olyan pillanatok voltak, amikor az Úr megnevezte és kihirdette, hogy Jézus az Ő Fia (Mt 3:17; 17:5).

Az Újszövetség szerint Jézus akkor lett „*Isten hatalmas Fia*” (RÚF), amikor feltámadt és az Úr jobbjára ült. Isten abban a pillanatban teljesítette be azt a Dávidnak tett ígéretet, hogy a fiát a sajátjaként fogadja el és állandóvá teszi a trónját a nemzetek fölött (2Sám 7:12-14).

Tehát nem Cézár (Róma jelképe) volt Isten jogos fia, a népek ura, hanem Jézus az. A „fogantatása” a népek feletti uralmának, nem pedig a létezésének a kezdetét jelöli, hiszen Ő mindig is létezett. Sosem volt olyan idő, amikor Jézus ne létezett volna, mivel Ő Isten.

Zsid 7:3 versében ténylegesen az áll Jézusra vonatkozóan, hogy „*sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs*” (vö. Zsid 13:8), mert Ő örök. Tehát nem az istenségével kapcsolatos az a gondolat, hogy Ő az Úr „*egyszülött*” Fia, hanem a megváltás tervében betöltött szerepével, mivel testet öltésével Ő beteljesítette az összes szövetségi ígéretet.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Amikor Jézus eljött a földre Isten Fiaként, egyszerre több szerepet is betöltött. Ő, aki maga is Isten, eljött, hogy bemutassa nekünk az Atyát. A tetteivel és a szavaival megmutatta, hogy milyen Isten valójában, illetve miért bízhatunk benne és engedelmesskedhetünk neki.

Krisztus emellett Dávid, Ábrahám és Ádám megígért Fiaként is jött, akire vonatkozóan Isten megígérte, hogy általa győzi le az ellenséget és fogja uralni a világot. Jézus tehát eljött, hogy elfoglalja Ádám helyét az emberiség élén és beteljesítse Istennek az emberekre vonatkozó eredeti célját (1Móz 1:26-28; Zsolt 8:4-9). Azért jött, hogy Ő legyen az az igazságos uralkodó, akit Isten mindig is ennek a világnak szánt.

„Amit Isten Jézusnak a Jordánnál mondott: *»Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm«* (Mt 3:17) – az egész emberiséghez szól. Isten Jézushoz mint képviselőnkhez szól. Nem dob el minket összes bűnünkkel, gyengeségünkkel, mint értékteleneket. *»Megajándékozott minket ama Szerelmesben«* (Ef 1:6). A dicsőség, amely Krisztuson megnyugodott, Isten irántunk való szeretetének záloga... A megnyílt kapukon át Megváltónk fejére hulló fény ránk is árad, ha imádkozunk, hogy ellen tudjunk állni a kísértésnek. A hang, amely Jézushoz szólt, minden hívő léleknek mondja: ez amaz én szerelmes gyermekem, akiben én gyönyörködöm” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 85. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Megtanultuk, hogy jobban megértve Jézus szavait és tetteit az Atya Istent is jobban megismerjük. Hogyan segíthet a gyakorlatban még gazdagabbá tenni az Atyával való kapcsolatunkat, ha mélyebben megismerjük Jézust?**
- 2) **Megtanultuk, hogy Isten úgy akar velünk beszélni és bánni, ahogyan azt Jézussal is tette. Ezek alapján, mi hogyan bánjunk másokkal?**
- 3) **Gondolkodjunk el annak jelentőségéről, hogy Krisztus örök Isten! Mít veszítünk, ha úgy véljük, hogy Jézus hozzánk hasonlóan teremtmény, de vállalta a keresztet? Vessük össze ezt a gondolatot azzal, hogy Krisztus örökkévaló Isten és önként vállalta a keresztet! Mi a nagy különbség a két gondolat között?**
- 4) **Beszélgünk az osztályban Isten dicsőítéséről! Olvassuk el Jel 14:7 versét! Miért része Isten dicsőítése a jelenvaló igazságnak és a hármas angyali üzenetnek?**

FÜLE LAJOS:

BIBLIAÓRA

Nézd, mennyi lélek vár most itt az ÚRRA!

– Ne gondold, testvér, lelki hízókéúra!

Milyen áhítat hallgat itt a csendben!

– Ne képzeld, testvér, fáradt minden ember!

Bűnbánat ez, lásd, mennyi fej lehajlik!

– Figyeld csak, testvér, hogy a fele alszik!

Szépen beszél a kedves lelkipásztor.

– Nem érzed, testvér? Tetszelgési mámor.

Gyermek, s a vénet hogy' tanítja máris!

– Gondold át, testvér, hisz a fele frázis!

De sok imádság, mennyi szépet hallok!

– Nekünk szól, testvér, ezek imamalmok.

De már az ének mégis drága vigasz!

– Ne képzeld, testvér, hanglemez, nem él az!

Hát semmi érték? Ennyi itt a látszat?

Hazug áhítat és hamis alázat?

Hát – csaknem ennyi, éjszakába értünk.

IMÁDKOZZ, TESTVÉR, SZÍVSZAKADVA ÉRTÜNK!